

retning over forslagene, hvor vi får nedskrevet alle de pæne ord, som regeringspartierne og Dansk Folkepartis ordførere har stået og sagt om, hvor vigtigt det her er, og hvor stor tillid man har til Kriminalforsorgens medarbejdere. Det kunne være godt at se på skrift som noget, der binder, og ikke kun som pæne ord uden betydning.

Jeg tror også, det kunne være godt, at der kom nogle midler med, så medarbejderne kunne få noget mere uddannelse, også i hvordan man håndterer situationen med børn. Jeg tror, der er rigtig mange medarbejdere, som gerne vil gøre det godt, men som måske kan have behov for at få noget mere faglig viden om, hvordan man gør det bedst, og også kan have behov for undervisning i supervision af nogle af de meget, meget svære situationer, der kan opstå.

Jeg synes, det er rigtig godt, at forslagene her er blevet fremsat, så vi har muligheden for at få diskuteret, hvad vi kan gøre, så børnene ikke bliver de store tabere, og jeg håber virkelig, der kommer noget positivt ud af debatterne.

Kl. 11:35

Formanden:

Tak til fru Line Barfod, og så er det hr. Morten Østergaard som ordfører for forslagsstillerne.

Kl. 11:35

(Ordfører for forslagsstillerne)

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne starte med at sige tak for debatten. Når vi har ønsket at holde det her forslag alene på spørgsmålet om, hvilke rettigheder der skal gøre sig gældende, er det, fordi vi synes, det sådan set er en principielt vigtig diskussion. Det er så klart, at der udestår en diskussion om, hvilke faciliteter der så nødvendigvis må være. Der har vi et forslag, og om lidt skal vi behandle et andet forslag.

Men vi synes, det er vigtigt, at Folketinget forholder sig til: Hvad er det for nogle fundamentale principper og rettigheder, der skal gælde for børn af indsatte i danske fængsler, uanset om de er varetægtsfængslet eller dømte indsatte?

I den sammenhæng handler forslaget her jo altså om den situation, at der ifølge Det Kriminalpræventive Råd er tre gange så stor risiko for, at man selv ender i fængsel, hvis man er barn af en indsat – tre gange så stor risiko! Det er en helt uholdbar situation, og det er med et kriminalpræventivt sigte en helt oplagt opfordring til at fokusere og intensivere indsatsen for at bringe det tal ned. Det gælder altså også den forskning,

bl.a. den internationale forskning, der viser, at børn, hvis forældre fængsles, ofte får depressive tendenser og problemer i skolen med helbredet.

Jeg tror ikke, det kræver meget fantasi at forstå, at hvis man er vågnet op en morgen, ved at politiet sparker døren ind, ransager hjemmet og tager far eller enkelte tilfælde mor med og man så ikke ser dem i et godt stykke tid, så er det noget, der giver ar på sjælen. Desværre gøres der efter vores opfattelse slet ikke nok for de børn i den situation.

Der er det klart, at det ikke er nok at opstille rettigheder og principper, men det er det, vi har ønsket at foreslå i dag – vi har så andre forslag på vej – fordi vi synes, det er så vigtigt, at vi her i Folketinget tager ansvar for den situation og forholder os til, hvad det er for nogle fundamentale rettigheder. Det er det ikke mindst, fordi det jo også er Folketinget, der har ratificeret FN's børnekonvention, som klart slår fast i artikel 9, stk. 3, at børn, der er adskilt fra deres forældre, har ret til regelmæssig, personlig og direkte kontakt med de forældre. Og vi har mellem 4.000 og 7.000 børn, som har en forælder i fængsel i Danmark, og der er desværre alt for mange af dem, for hvem den regelmæssige kontakt lader alt for meget tilbage at ønske.

Derfor er det altså ikke udtryk for nogen mistillid eller udtryk for et ønske om rigiditet, når vi foreslår, at man inden for den første uge, hvis den indsatte – uanset om det er en varetægtsfængslet eller en dømt – har børn, forholder sig til, hvordan den problemstilling skal tackles. Det er muligt, at man gør det mange steder, men vi kan konstatere hos sagkundskaben på området, ved de konferencer, der holdes om det her tema, at det tilsyneladende ikke er noget, man oplever som værende tilstrækkeligt.

Derfor er det, vi siger: Kunne vi ikke i det mindste blive enige om, at det er noget, man bør forholde sig til i løbet af den første uge, man har modtaget en ny indsat, altså hvordan man skal forholde sig til deres børn, og lægge det fast som princip? Og skulle det, som flere forsøger at indikere, være tilfældet i størstedelen af tilfældene, er der jo ikke noget forgjort ved at vedtage det som princip. Det afgørende er selvfølgelig den række tilfælde, hvor det ikke måtte være sådan. Hvordan en sådan besøgsplan skal indrettes, og hvilke formkrav der skal være til den, er selvfølgelig helt op til den konkrete situation, og der må man tage alle de individuelle hensyn, der skal være.